

0617 – 17. juni

Mitt folk hørte ikke på min røst. Så sendte jeg dem fra meg med sine harde hjerter, til å vandre etter sine egne råd. Sal 81: 12–13.

Her ser vi hva som blir følgen av at vi ikke kjenner når vi blir kalt av Gud, men står imot og gjør Den Hellige Ånd sorg. Da må den gode og omsorgsfulle Ånden vike fra oss. Og hva annet skulle den barmhjertige Gud vel kunne gjøre?

I sin evige, ubegripelige kjærlighet sendte han sin enbårne Sønn til oss. Han ble vår bror og stedfortreder. Han tok våre synder og plikter på seg. Han ble sine tjeneres tjener og oppfylte loven for oss. Og med sin lidelse og død sonet han for våre misgjerninger og gav oss tilbake arven og barnekåret i himmelen.

Så sender han oss sitt ord og sin Hellige Ånd, som ømt søker oss opp, rører ved hjertene våre, og innbyr oss til nådens gjestebud.

Men hvis alt dette bare er forgjeves? Hva så hvis vi stadig bare forakter både hans advarsler og hans nåde? For vi elsker vår forretning og vår åker mer enn all Guds nåde. Elsker mer verdens vennskap enn Guds vennskap, og står derfor alltid imot, og gjør Guds Hellige Ånd sorg.

Hva annet skulle Gud da gjøre enn å overlate oss til vår egen viljes råd, og si: «Vil dere ikke følge meg, så skal dere følge djevelen og deres egne lyster!» Så overlater han menneskene til seg selv. Og straks er de døde og forherdet, så ikke noe Guds ord beveger dem. Da kan de rolig og selvsikkert fortsette i synden, tro løgnen og falle i all mulig villfarelse, i synd og skam.

Slik er det det skjer: «De hørte ikke på min røst. Derfor sendte jeg dem fra meg med sine harde hjerter, til å vandre etter sine egne råd». De skal synde uten at de reagerer på det. Som også apostelen sier: «Selv om de kjente Gud, æret de ham ikke som Gud, men de ble ødelagt i sine tanker, og deres dåraktige hjerte ble formørket. Derfor overgav Gud dem også til urenheter i sine hjerters onde lyster».

«Mens de påberopte seg å være vise, ble de bare dåraktige». Slik foregår det når et menneske forherdes.

Og tenk så over hva dette betyr! All evne til å registrere det åndelige opphører. En blir fullstendig likegyldig og kald, utilgjengelig for hvert eneste Guds ord. Vårt sinn blir likegyldig og lettsindig. Verken nådens herlige kall eller lovens piler kan bevege denne forferdelige dødssøvnen. Vi kjenner ikke lenger noen anger over det som ligger bak, og heller ingen bekymring for hva som venter oss i framtida.

Akkurat som et dødt legeme ikke kjenner et glødende stykke kull som legges på brystet. Eller som ingen regndråpe kan trenge inn i et hardt fjell, om de så strømmer over det som fra himlens åpne sluser.

Slik er det med dem som har fått et forherdet hjerte. Er han i kirken, så beveges han ikke selv av de sterkeste sannheter. Selv om de hos alle andre virker «Ånds og krafts bevis». Han kan være tilstede

når både dåp og nattverd forrettes, uten at det får virke noen dypere erkjennelse hos ham. Like lite påvirkes han av å stå ved et lik.

Brett ut for ham himmelens herlighet, og det rører ham ikke. Hold fram for ham de fordømtes kvaler, og det vil ikke uroe ham. Før ham til Golgata, og hold opp for øynene hans ham som blødde og døde for syndere, og han vil være like ubevegelig, kald som is, hard som stein.

Venner kan bønnfalle ham – men han hører ikke. Forkynnere kan advare ham, og det rører ham ikke noe som helst. Han er som en stein. En stein kan sprenges – men smelter ikke, blir ikke myk. Akkurat slik er det med den som er forherdet. Her må vi gi Guds ord rett, som sier: «Ve dem når jeg vender meg fra dem!»

Å, min Gud, la meg gjerne bli fattig, ja, en tigger. La meg heller bli syk, blind og døv. La meg bare ikke bli forherdet! «Kast meg ikke bort fra ditt ansikt, og ta ikke din Hellige Ånd fra meg!»

Men den derimot som ennå kan bli redd for seg selv, ennå kan beveges av Guds ord til å stoppe opp eller omvende seg, får kanskje en lyst til å tro og være Guds barn. Det mennesket har tross alt et bevis i seg selv på at Gud ikke har overgitt ham til forherdelse.

Men nettopp han må vokte seg for den djevelen som nå sier: «Du vet jo selv godt at du har syndet som stadig følger deg. Og da må du jo også være gitt opp og forlatt av Gud!»

Nei, at synden forfølger oss, beviser ikke noe som helst. Det er alle Guds barns nød og klage så lenge de er her i kjødet. Ånden anklager deg, og du søker å bli løst fra synden. Men holder du deg bare ved nådestolen, hører evangeliet og søker troen på blodet som renses i evighet, – og trosser all fornuft og følelser, – da bor ennå Den Hellige Ånd i deg som i sitt rette verksted. Den er bare opptatt med å oppsøke syke syndere.

Ble du fri fra all synd, da hadde Den Hellige Ånd ikke mer å gjøre hos deg. Kristi rike er et rike for syndere.

La deg ikke føre vill! Det er bare dem som ikke lar seg tukte av Den Hellige Ånd, som han må forlate. Måtte Gud i sin nåde bevare oss fra at det skulle skje!

Å, Gud, ta ikke din Hellige Ånd fra meg! Ta ikke din Hellige Ånd fra meg!